

Dragoljub M. V. P. - subjektiv, objektiv i apsolut

I u srpskom jeziku se upotrebljavaju ove tri imenice: **subjekt**, **objekt** i **apsolut** koje mogu biti korišćene i pridevski; (pridevi za način). Npr: *On se u tom poneo sasvim subjektivno*. Ili: *On deluje uvek objektivno*. Ili: *To je apsolutno neprihvatljivo*.

Iz toga je Veliki špekulant nemačke filozofije 19. veka izveo objašnjenje Boga i Univerzuma:

Subjekt je kod njega određeno (konkretno), razmišljajuće, misleće, sebe svesno, sebe raspoznavajuće biće.

Objekt je u njegovoj filozofiji nezavisno od svesnosti egzistirajuće ispoljenje materijalnog sveta, na koje (ispoljenje) raspoznavanje i percepcija subjekta sebe usmeravaju.

Apsolut je čisto iz sebe sama i u sebi samom mirujuće biće.

1

Jednom subjektu, tj jednom određenom biću je Veliki špekulant pripisao um, koji špekulant posmatra kao svesnost ili samosvest. Svesnost je isto što i samosvest: znanje o sopstvenoj ličnosti. Ovom stanju je veliki špakulant davao naziv *subjektivni duh*. Na sličan način je iskonstruisao duhove *objektivni* i *apsolutni*.

Stanje stvari je takvo da bez mozga nigde nema ni znanja o sebi. tj. ni samo-svesti.

Ako podjemo od singularnog ka partikularnom, upitamo se: kako subjekt pod imenom Veliki špekulant sme biti siguran da su ostala bića (svejedno kojih vrsta) sebe svesna, pa na tom kvantitetu iskonstruisati Duh sveta?

Zamislimo sad da postoji biće koje je, kvalitativno gledano, svemoćno ili, kvantitativno gledano, sveobuhvatno. Veliki špakulant je za to biće rekao: „Apsolutno je duh. To je najvišlja definicija Apsolutnog. Bog je apsolutni duh.“

2

Ako bismo prema špekulacijama Velikog špekulanta Apsolutnom priznali kvantitativnost sa kvalitetom, onda bismo smeli reći da sve uzeto kao Jedno ima znanje o sebi; samosvest. Što nije tačno, jer mi ne znamo ni da li je naš komšija sebe svestan, te da bismo znali da li je Celo sebe svesno. Kojim konkretnim umom? Kojim konkretnim mozgom? Samosvesnost je znanje o sebi, a znanje se stekne i ima samo konkretnim mozgom. Mi vidimo da nas grandiozne špekulacije o Bogu nisu nigde dovele/odvele. Ratujemo i dalje!

Može biti da je misleća jedinka (subjekt) sebe svesna. Ali za množinu mislećih bića je moguće da su sva sebe-svesna, mada to nije sigurno. A takva stanja se ne sabiraju kao kolektivna buka ili kolektivna tišina, pa da bismo iz toga iskonstruisali Duh sveta.

Ono što sažimajući tekstove Velikog špekulanta zaključimo o njegovom shvatanju Duha sveta jeste to da on za Duh sveta smatra naučno tehnološki nivo i kulturu, tj. nekulturu grupe, naroda, države, sveta, civilizacije. Tako da o objektivnom i apsolutnom duhu može tabunjati samo neko ko mnogo fantazira ili špekuliše u „slepili kod očiju“. Jer: nešto je sebe svesno, a nešto drugo je sebi samo nešto, ali sebe nesvesno, kad kao biće nema znanje o sebi kao ličnosti.

Biti sebe svestan je čin subjekta u njemu samom. U tom činu postoje tri elementa:

„Ja“ kao subjekt, „sam“ kao radnja i „ja“ kao objekt:

Ja sam ja.

Iako subjekt može samo sebe-svestan biti, a nikako tebe-svestan, njega-svestan, nje-svestan, u jednom stanju svog uma subjekt je apsolut kao misleće biće.

I samo um jedne misleće jedinice može upasti u stanje koje je um Apsolutnog. I to onda kad subjekt kao misleće biće ima svesnost o sebi, ali bez drugog i trećeg segmenta sbesvesnosti. Kad je subjekt samo **Ja**. Bez one radnje, bez akcije izražene glagolom biti („sam“) i bez onog **ja** kao objekta. Jedno **Ja** koje znači **Sve**.

3

Kad naizgled iznenada, ali u suštini posle ogromnog truda oko shvatanja Stanja stvari, jedno misaono biće, koje ništa više ne zna i koje ništa više neće da zna, osim osećanja sebe kao Celog, kad **Ja** istupi izvan sebe. To je Apsolutno. I to je Bog potvrđen čovekom kao ispoljenjem sebe za sebe sama.

Kako to zamisliti i shvatiti?

Može li jedna kap u okeanu za sebe reći: Ja sam ja?

Ne može, jer ju možemo pitati: Gde si? Kog volumena si?

A sme li neko reći da konkretna kap u okeanu ne postoji?

Ne sme, jer je Okean od kapi stvoren, kao što je

Apsolutno jedna suma ispoljenja njega samog. Tako shvatimo da je Apsolutno zaista Bog ali samo kroz napor i stanje mislećeg subjekta koji je, kvantitativno gledano, jedinka; singularitet, a ne apsolut kao materijalno u nekoj apsolutnoj moći.

***

Kontakt u elektrotehnici znači: Dodir uspostavljen jednim provodnikom struje. Puni kontakt između čoveka i žene se uspostavlja tzv. polnim opštenjem. Kontakt između čoveka i Boga se ne uspostavlja, jer je čovek Bog, a Bog je čovek onda kad čovek kao misleće biće uspe umom umno izvan uma izaći. To je ono stanje Savršenog jedinstva; ne-dvojnost, Nicht-Zweiheit, ... i to uspeva samo operativno moćnom mozgu.

Kad se to desi, da um umno izvan sebe istupi, onda konkretan čovek nije sebe svestan, nego je to osvešćenje Apsolutnog, kroz ispoljenje sebe sama, koje je Apsolutno sebi isposlovalo, da bi do svesnosti o sebi došlo. I to je ono što u Bibliji stoji kao Bog je čoveka stvorio po svom liku. Znači iz skupa svih mogućnosti je nastalo najsvršenije biće, koje nije isposolvano njega radi, nego Univerzuma radi.

To glupi ljudi, kao ni veliki špekulanti ne shvataju, pa Apsolutno iznalaze špekulativno na nekoj hijerahiji bez dobre podloge:

subjektivno, objektivno, apsolutno,
i smatraju čoveka za svrhom i razlogom postojanja cele prirode.

Jedno je gledati film „Romeo i Julija“, a drugo je voditi ljubav.

Kao što seosko dete ne zna šta to bik i krava, ili tata i mama tamo doživljavaju, tako ni jedan Euro-filozof ne zna zašto je ljudski mozak mnogo jači nego što je to ljudskom biću potrebno da bi održalo svoje telesno biće. Odnosno ne zna šta to tamo postiže jedan Yogi.

E sad, jedan Yogi, koji doživi onaj stupanj svesnosti kojim prevazilaze sebe kao „Ja“, je opet kao srećni mladoženja – ne zna ni neuro-biologiju, ni biohemiju, ali sa svojom nevestom uživa telesne razlike njih dvoje. Euro-filozofija o Apsolutnom duhu je tvrdjenje da se špekulativnim umom može stići do Boga, odnosno da je Bog u umu.

Jedan Yogi uči od svog učitelja da se nekim vežbama uma može dostići nešto jako lepo, a euro-filozof sebe ubedjuje da se umom može dostići nešto lepo, a ne shvata šta je to lepo koje nije špekulacija.

Jedan Yogi dostigne to lepo i ne zna šta je tačno dostigao, a ne zna ni zašto je to moguće samo tako inteligentnom stvorenju kakvo je čovek, kao što ne zna ni to da to nije samo pobeda i nagrada njemu kao strpljivom Yoga-praktikantu, nego da je to radost Apsolutnog. Euro-filozof izradi sebi očaj.

Euro-filozof sa svojim umom“ je kao pijanist koji udara sve dirke klavira, ali po redu od kontra „C“ do „c5“ i – ne doživi ništa prijatno. A Yogi koji se nadje umom izvan uma je kao pijanist koji klavirom doživi muziku. Euro-filozof ima um ujedno i kao polje delovanja i kao radnu snagu, a ne zna šta da preduzme s tim, a Yogi ima um kao polje delovanja i radnu snagu i proizvede sebi nešto što više nije ni to polje ni ta radna snaga, nego je nešto treće. To je to iskustvo koje jedan Yogi zove Ne-Dvojnost..

Moj cilj je da objasnim kome ili čemu uzdizanje umom umno iznad njega samog; Kako je to čovek *biće sa svrhom*, tim uzdizanjem na poziciju Boga, a u korist Apsolutnog i u korist sebe kao smrtnog bića.

Univerzumu ne treba baš zemaljski čovek, nego mu treba inteligencija, jer to što mi nadmeno mislimo da je inteligencija ljudskog bića jeste ustvari inteligencija Univerzuma, koji je iz Skupa mogućnosti pronašao ispoljenje sebe koje mu može dati tu sebe-svesnost. Negde drugde to može biti inteligencija neke druge telesne forme, ali ipak ne mnogo različitije od čovekove. Jer se Univerzalno znanje ne može steći ni bez telesne gradje kakva je otprilike čovekova; zbog sposobnosti za sve aktivitetes za koje je čovek sposoban. Muzika, na primer, je nešto što je za shvatanje Univerzuma i odnosa medju polovima bilo kojih vrsta isto toliko važna koliko je za razvoj neke vrste važno dostizanje znanja u matematici.

6

Čovek, sebe svestan, je samo biće koje ima moć da dodje do razumevanja Stanja stvari i do shvatanja da on, čovek, jeste jedna karika na lancu koji se zatvara u punom krugu kad Apsolutno postane, čovekom za to funkcionalnim, sebe svesno. Pošto ni prosta ljudska sebe-svesnost ni ljudska svesnost sebe kao Apsolutnog ne mogu nastati bez mozga, onda je u Univerzumu sve spontano krenulo ka stvaranju uslova za nastanak mozga, dovoljno jakog da shvati da to sve što može i ima ne pripada njemu kao nosiocu mozga, nego pripada Univerzumu; kao što je i nosilac mozga deo Univerzuma i karika u prirodi. Zato, čim jedna filozofija ima filozofiju ovog ili onog, a filozofiju Prirode zasebno, jeste znak da ta filozofija ne razume Univerzum kao Jedno Jedino. I to je onda špekulativna filozofija; neko može ovde reći da je to ipak filozofija u Apsolutnom, te ustvari filozofija Njega. Boga.

Tačno. U Apsolutnom nije sve ni konstruktivno ni inteligentno. I to je ono što je Euro-filozofe uvek razoružavalo i dovodilo do depresija, razočaranja i samoubistava; Kako glupost i zlobu pripisati Apsolutnom?

Pa prosto: Apsolutno je svakakvo i sve. Njemu je sve njegovo i sve milo. Kao znak za Tao: crno i belo se prelivaju, izlivaju i ulivaju jedno u drugo.

U tom smislu, a i istini za volju, možemo prihvatiti ono što je Veliki špekulant rekao o Apsolutnom; da je to **čisto, iz sebe sama i u sebi samom mirujuće biće**, ali samo pod uslovom da se tačno objasni kome ili čemu se sme pripisati takva sposobnost da je čisto, iz sebe sama i u sebi samom mirujuće biće. Ako je takvo biće nešto što se zamišlja kao sveobuhvatajuće, onda se mora objasniti kako se može biti siguran da nešto sveobuhvatajuće ima sposobnosti nečeg ili nekog konkretnog, jer je poznata stvar da telesno potpuno mirujuće ne postoji ništa, a da umno potpuno mirujuće može biti samo nešto, neko konkretno biće, koje je inteligentno minimum koliko i ovozemaljski čovek.

Dakle, Apsolutno kao čisto, iz sebe sama i u sebi samom mirujuće biće jeste samo onda kad je ono konkretni čovek koji se umom izdigao umno izvan uma, koji se više ne bavi konkretnim čovekom; odnosno. onda kad je čovek Bog, odnosno, onda kad je čovek u stanju Ne-Dvojnosti.

Da je Hegel zaista shvatio Apsolutno biće kao čisto, iz sebe sama i u sebi samom mirujuće, ne bi one ljude koji su Apsolutno zaista shvatili zvaoo obezvređujuće

mističarima i zanesenjacima, nego bi ih vrednovao koliko i zaslužuju i doživljaj Apsolutnog objasnio sa manje truda, koji je ispao kao jalov, dat u sastavljanju njegove „Fenomenologije duha“

Sve u svemu, kažem da se njegovom „Fenomenologijom duha“ ne otvara pogled na Apsolutno, nego se Apsolutno, kao čisto, iz sebe sama i u sebi samom mirujuće biće, takvim spozna kroz konkretan organ.

Hegelove špekulacije su grandiozne, jer je njegova sposobnost bila da primeti kompleksnost i grandioznost ljudskog mozga i tu kompleksnost grandiozno isproblematizuje.

8

Sa ogromnim brojem tekstova je pokušao objasniti Absolutno bez konkretnog, odnosno objasniti Boga bez prostog čoveka, ali nije uspeo, Jer nije shvatio kad je čovek najrazvijenija zemaljska životinja, a kad je ta razvijena životinja ispoljenje kojim Apsolutno postaje sebe svesno.